

II. felvonás

Harc a Birodalomért

1. fejezet

Egy bűnös kivégzése

Egy halálaríteltet már semmi sem vigasztalhat, semmi sem teheti derűssé a napjait. Nem éppen formális szokás villamosszékre rakni egy sithet, ezért Aleya mindig is úgy gondolta, hogy ő lesz majd az, aki a legtovább bírta a sokkokat. Ám attól még mindig meg fog halni... ráadásul a nagy strapabírás, egy sith a döbbenetes állóképessége csak arra lesz jó, hogy értelmetlenül fokozza a kínjait.

Tán épp ezért szánták volna neki ezt a halálnemet?

Már csak három óra van az életemből – gondolta magában a nő. Travis volt olyan kedves, hogy órát rakasson a cellája elé, nehogy Aleya egy percre is meg tudjon feledkezni az előtte állókról. Ő minden egyes percét számon tartotta, ami még hátramaradt neki. Ha egy twi'leknek lenne bármiféle szőrzete is, akkor bizonyosan beleőszült volna az idegeskedésbe. Ki ne őrjöngne, amikor csapdába esett vad lett?

Az ilyen esetekben a szabadulni akarás is természetes az elítéltek közt. Aleya csak minden második másodpercben szedte elő ezt a dolgot. Ha sikeresen kijut, akkor az egész életét rejtőzködésben, folytonos félelemben kellene leélnie, azonban az is több a semminél. Az egyetlen probléma csak a kivitelezésben rejlik. A Császár hozzá váltig hű, az elmetrükkökre gyakorlatilag teljesen immunis rohamosztagosokat rendelt az őrzésére – akiket az sem érdekelné, ha a volt admirális az orruk előtt köti fel magát. Aleya bármit is mond, bármit is tesz, sosem szabadulhat innen.

De mi van, ha külső segítséget kapnék? – jött ösztönösen a kérdés. *Hátha valakinek még ér valamit az életem... Áh, kizárt, te senkinek sem kellesz!*

A nő őrlődését nem más, mint maga az Erő törte meg. Azt súgta neki, hogy hamarosan valami rendkívüli fog történni, valami, amire ő végképp nem számított volna. Ennyi év kardforgatás után még a hülye is megismerné azt a hangot, amely egy fénykard aktiválását kíséri. Az elit rohamosztagosok is felismerték ezt, sőt ők a saját szemükkel láthatták a sithet – aki nem a Sith oldalán áll. A twi'lek csak lesett, amikor a sötét köpenyt viselő lány kettévágta az egyik rohamosztagost, majd a társa szeme közé pattintotta a saját lövését. További két birodalmi is belecsatlakozott a harcba, azonban nem tartott valami sokáig a szereplésük.

Az Erő a torkuknál fogva emelte őket a magasba, majd addig fojtogatta őket, amíg az élet utolsó halovány szikrája is elhagyta a testüket.

Hirtelen Aleya azon kapta magát, hogy a támadó egyenesen előtte áll s farkasszemet néz vele.

– Ki vagy, és mit akarsz? – kérdezte a twi'lek a félelmét leplezve.

Erre a lány lehajtotta a csuklyáját. Egy kedves, fiatal arc nézett vissza az immár döbbent twi'lekre. Rengeteg idő telt azóta, hogy utoljára látták egymást, azonban Aleya még mindig felismerte őt – hisz pont úgy nézett ki, mint amikor elváltak útjaik.

– Liz... De te... Te meghaltál – hebegte értetlenkedve a nő.

– Nem én vagyok az egyetlen – szögezte le a fiatal. Húsznak sem látszott, pedig már eltelt néhány év azóta a tragikus nap óta, mikor fénykardot állítottak belé.

– Essünk túl rajta – szedte össze az utolsó csepp lélekjelenlétét Aleya.

Lizara legyintett egyet a kezével, mire kikapcsolt a cella vörös sugárpajzsa.

– Neked azt mondták, hogy a Ródiára vittek, egy földalatti büntetés-végrehajtó létesítménybe. Valójában a Makos titkos hadműveleti állomásra szállítottak, amely nem sokkal Korriban mellett található. A hármasszinten találod a legközelebbi hangárt, ott hagytam neked egy hajót. Meg fogod ismerni. Erre még szükséged lesz – ekkor elővett egy fénykardot a köpenye mögül, és a halálos ellenségének dobta azt.

Aleya ösztönösen elkapta, viszont semmit sem értett az elhangzottakból.

– Mi van? Ennyire vágnád a villamosszéket? – sürgette őt Liz.

– Te meg mi a fenéért segítenél nekem? – szólalt meg végül a *twi'lek*. Bármennyit is bambult volna rajta, önerőből sosem találta volna ki, hogy mi folyik itt. – Miattam haltál meg. Itt helyben meg kéne ölnöd...

– Változtak az idők – szögezte le a lány. – Nem könnyű visszatérni a halálból, főleg akkor nem, ha tényleg elkerültél az élők sorából. Én a mesteremnek köszönhetem a létezésemet, és ő élve akar téged. De ne aggódj, a saját kezemmel fogom kitépni a szívedet, ha ez véget ért, és neki többé már nincs szüksége rád.

– A mestered? Úgy érted, Aratan? Ő már meghalt, te ostoba.

– Aratan? Ugyan, ő csak egy eszköz volt, egy tehetetlen báb a mesterem játszmájában. Gratulálok, most már te is a játék részese vagy!

– Miért? Mit vár tőlem ez a legendásan sötét mestered?

– Tűnj el innen, és ne üsd bele az orrod a nagyok dolgába. Ha minden véget ért, és a miénk lesz a Birodalom, akkor újra szüksége lesz rád, de akkor és csakis akkor.

– Ezesetben, miért is nem hagytok megrohadni valahol? – tűnt fel a *twi'lek*nek.

– Mert erről szól ez a játék. Minden egy nagy hazugság, minden egyes lépésünk csak elterelés, hazudozás és ármánykodás, de valójában senki sem sejti, hogy mi az igazi célunk. És soha nem is fogják, egészen addig, amíg el nem értük.

– Magatoknak akarjátok a Birodalmat. Most mondtad – felelte Aleya.

Erre Liz elmosolyodott, a sárga szemei szinte már táncoltak az örömtől.

Bevette – gondolta magában, majd hangosan folytatta. – Menj! Élvezd ki a szabadságod!

Három nappal az incidens után, Rea Ti'von új hajója, az Arkangel of Destruction megérkezett az Executor osztályú szuper csillagrombolók legjobb helyére, az Ismeretlen régiókba. Hiába telt el hatvannyolc év a yavini csata óta, erről a helyről még mindig nem lehet tudni az égardta világon semmi konkrétat sem – mindig megvan a maga rejtélye. Egyszer az Ilum, másszor a Chiss és most meg folytonosan eltűnő birodalmi hajók kerültek terítékre. Rea – más néven Traya úrnő – azért jött ide, mert úgy gondolta, a Demetreus gyilkosa állhat az események mögött. Attól eltekintve, hogy azt a hajót nem a Hephaistos pusztította el, a terve már ott hibádni látszik, hogy egyetlen szuper csillagrombolóval ide mert merészkedni. Az Arkangel nem jelent valami nagy veszélyt az Elöljárók hajóira nézve.

– Még egyszer elismételném, úrnőm, hogy rendkívül örülök annak, hogy engem választott elsőtisztnek – mondta már ezredszer Zacktohs. – Számomra hatalmas

megtiszteltetést jelent, hogy én lehetek a következő személy, aki teljesen értelmetlen halált halhat egy olyan ügyért, amihez semmi köze sincs.

– Most is megölhetem, ha ennyi akarja – nézett felé bosszúsan a fiatal. Általában nem szokta szeretni a Sötét oldal páratlan elrettentő hatását, de való igaz, hogy néhány ehhez hasonló fenyegetés le tudja koptatni a kötekedőket.

– Inkább fél óra múlva, amikor szétlövik a hajót – felelte a tiszt, aztán csak befogta.

– Nem fogják szétlőni – ingatta a fejét Rea. – Élve kellek nekik, ezért nem fogják elpusztítani a hajót. Szerintem csak rajtunk ütnek, felsugároznak, amint befogták a jeladómat, ami arra szolgál, hogy meg tudjatok találni, ha elvesznék, aztán elhúzzák a csíkot. Önnek nem lesz semmi baja – kezdte nyugtatni őt az úrnő.

– És mi van, ha semlegesítik azt a jeladót? Akkor senki sem fog rátalálni önre.

– Felesleges lenne semlegesíteniük, ugyanis már hetekkel ezelőtt kiszedtettem a bokámból – felelte a sith. Maga a biztonsági intézkedés Travis ötlete volt, Rea eleinte ellenkezett, de a másik énjéből okulva, végül belegyezett a dologba. Meg kell hagyni, azt még Travis nem tudja, hogy most már nincs benne az a vacak.

– De akkor... – kezdett töprengeni a férfi.

– A helyzetjelzőm jelenleg egy háromszáz kilós termonukleáris töltetre van erősítve. Össze fogják téveszteni velem, felsugározzák, aztán felrobbantjuk a töltetet. Az ellenséges hajó vagy súlyosan megsérül, vagy meg is semmisül. Mi csak nyerhetünk.

– Értem, úrnőm – nyelt egyet a férfi. *Egész értelmes tervnek tűnik.*

A rendkívül eltökélt tervet várakozás, semmi, még több várakozás és még több semmi követte. Végül, amikor már elég sokat keringtek a bolygótlan középkorú csillag körül, egyszer csak mégis történni merészelt valami.

– Azonosítatlan célpont, százhusz kilométerre a orr-résztől – jelentette Zack.

– Ők azok? – bizonytalanodott el egy pillanatra Rea.

– Negatív, ez a hajó csak ezerháromszáz méter hosszú. Az érzékelők adatai alapján... – ekkor belefagyott a szó egy pillanatra. – Ez egy Home One osztályú cirkáló, a Köztársaság használta még a háborúban, amit azt jelen...

– Mégsem uraljuk olyan biztosan a Mon Calamarit – szólt közbe Rea.

– Élesítik a fegyvereiket, a pajzsaik már aktívak – folytatta a tájékoztatást a tiszt.

– Tegyük mi is úgy – bólintott egyet az úrnő. A Hephaistos fenyegetése miatt ők már eleve felvont pajzsokkal utaztak, ezért hamarabb fel tudtak készülni a harcra.

Hirtelen hívni kezdték őket. Zack – az úrnő belegyezése nélkül – kapcsolta az adást.

– A Birodalomnak pusztulnia kell – mondta az előttük kirajzolódó, jól megtermett fekete hajú, kékszemű, meglehetősen borostás úriember. – A Köztársaságért! – ekkor máris vége szakadt a beszélgetésnek (már ha ezt annak lehet nevezni).

Már ezek is hadat üzennek nekünk? – gondolta magában Rea. *Kik ezek egyáltalán?* – bár az már derengett benne, hogy valamiféle lázadó sejt lehet.

– Tüzet nyitnak! – szólalt fel vegyes érzelmekkel Zack.

Vörösen izzó lézernyalábok kezdtek záporozni a home one megannyi lövegéből, amelyek hatalmas robajjal csapódtak bele az Arkangelbe. A hatalmas csillaghajó rögvést viszonzni kezdte a tüzet, meg kell hagyni, nem igazán rázkódott bele a találatokba. Rea csak nézte az ellenséges hajót, és azon tűnődött..

– Ki a fene támadna meg egy executort egy mc80-assal? Ezek megőrültek? – mondta ki helyette is Zack. – Félkézzel is elintéznénk őket.

– Te csak légy résen. Egy hajó nem felelhet az összes birodalmi eltűnéséért a régióban. Márpedig, ha nem az a másik hajó volt, hanem ezek a felkelők, akkor könnyen megeshet, hogy erősítés fog érkezni.

– És mégis miféle erősítés? Csak nem azok a nyamvadt CR90-esek?! – nevetett fel a tiszt, aztán a mosoly egyből lelohadt az arcáról. Újabb hajók érkeztek.

Az úrnő mindenféle tájékoztatás híján is tudta, hogy további két Liberty osztályú mon calamari cirkáló érkezett a home one mellé, valamint egy újabb liberty és egy mc90-es bukkant elő az Arkangel oldalában.

Így már kezd érdekes lenni a felállítás.

– Eresszenek ki a hangárból mindent, ami repül! – parancsolta sürgében Rea. Tudta, hogy tűzerő terén még ők vannak fölényben, azonban az ellenség könnyedén felülkerekedhet rajtuk, ha néhány pilóta véghez visz valami őrült tervet.

– Azt javaslom, kérjünk támogatást – vetette fel Zack.

– Minek? Ez itt az Ismeretlen régiók, mire bárki is ideér, már rég halottak leszünk, vagy épp hazafelé tartunk. Magunkra vagyunk utalva – látta be az egyértelműt.

A mindenféle kíséret nélkül rendelkező szuper csillagrombolós tervvel az úrnő pont életeket akart menteni, erre éppen ez sodorta veszélybe a létüket. Az Arkangel mindig is egy hatalmas, masszív hajó volt, azonban nem szerette a vadászgépeket. Mialatt a pajzsai hőiesen állták a sarat s a lövegei bőszen viszonzták a tüzet, azok a fránya X-szárnyúak egyre közelebb és közelebb merészkedtek hozzá.

TIE Interceptor vadászgépek sereglettek eléjük, mialatt az elavultabb társaik a bombázók semlegesítésén ügyködtek. Rea tudta, hogy ez egy előre eldöntött küzdelem. Vagy elhúzzák a csíkot, vagy nagyon csúfos vége lesz ennek az egésznek.

– Mikor ugorhatunk? – kérdezte néhány heves becsapódás közt.

– Két perc. Elnézést, úrnőm, de ön intézte úgy a dolgokat, hogy innen még magát is ki lehessen lopni. Ilyen körülmények közt én semmit sem tehetek.

– Azért csak próbálja meg! – rivallt rá egy kissé fenyegető tónusban. *Nem akarok minden hónapban elveszteni egy hajót* – folytatta gondolatban.

Mindeközben az mc90-es egyre tovább és tovább sorozta az Arkangelt, és mivel ez volt a legfejlettebb hajó az ellenség kezében, az általa bevitt találatok fájtak a legjobban. A néhány napja szerzett szuper csillagromboló egyre hevesebben kezdett rázkódni a találatoktól, azonban a támadói sem panaszkodhattak etéren.

A Justice névre keresztelt Home One cirkáló kapcsolódott bele elsőként a csatába, ezért az is kapta a legtöbb találatot – evidens, hogy először azt a hajót fogja elérni a vég. Az Arkangel roppant erejű fegyverzetének hála, ez rövidesen be is következett.

Először a hajó masszív elhárító pajzsai váltak le, amelyet a fedélzetén tartózkodók egy hősi cselekedete követett: megindultak az Arkangel felé.

A kékesen izzó hajtóművek töretlen ragyogását rettenetes becsapódások s veszedelmes halálsikolyok kísérték, mígnem a roppant hajó bele nem csapódott a szuper csillagrombolóba. A hatalmas hajó orra az Arkangel felső orr-részénél kezdett semmivé mállani, aztán egyszer csak roppant egyet a hajótest. Míg a home one eleje egyszerűen felmorzsolódott, a többi része félbetört oszlopként csapódott neki még egyszer a törzsnek, majd – csodával határon módon – visszapattant a hajótestről.

Rea döbbenetesen nézte, ahogyan a nyolcszáz méteres tömör roncsdarab elúszik a színe előtt. Fogalma sem volt arról, hogy ez miért történhetett, ám legalább megúszták a nehezét – a megmaradt részei még rengeteg kár okozhattak volna.

– Pajzsok 46%-on – közölte Zack enyhe idegességgel a szívében. – Egy perc az ugrásig – meg kell hagyni, már kételkedni kezdett a túlélésben.

Újabb rettenetes pillanatok köszöntöttek rájuk, amikor már majdnem elérkezett a nagy pillanat. Az ex-köztársasági vadászgépek mindent megpróbáltak, azonban nem tudták működésképtelenné tenni a rettenetes csillaghajót – ez a birodalmi vadászpilóták hősi áldozatainak köszönhető. Az egyik előttük lévő liberty pusztulása tovább tetézte a már idillinek mondható helyzetet.

– Készen állunk – hangzott el a világ két legszebb szava.

– Mire várunk még? Menjünk innen! – adta ki a parancsot Rea.

Zack örömmel lenyomta a megfelelő gombokat, majd széles mosollyal az arcán nézte végig, ahogyan felizzanak a vörös hajtóművek... és aztán nem történik semmi.

– Mi történt? – fordult felé az úrnő riadtan.

– Törölték az ugrást – jelentette ki egy kissé bizarr arckifejezéssel a tiszt.

– Törölték?! – kezdett enyhén szólva is felháborodni az úrnő.

– Felülírták a vezérlést. Valaki szórakozik a hajóval!

– Találjanak ki valamit! El kell tűnnünk innen, most azonnal! – ordította Rea, nem azért jött el idáig, hogy valami hacker miatt törjön félbe az élete.

A további várakozás alatt még rosszabbra fordultak a dolgok. Az ellenség is észrevette, hogy el akarták húzni a csíkot, és ezért az utolsó előttük lévő mon calari cirkáló belemanőverezett a menekülési útjukba. Ha a visszavonulás totális ellehetetlenítése nem lett volna elég gond, három újabb ex-köztársasági cirkáló érkezett, hogy befejezze azt, ami a többiek elkezdtek. Most már tüzérszempontjából is az ellenség van fölényben.

– Elkaptuk – élesztette fel a hanyatló reményt Zack. – Most már ugorhatnánk...

– Ki tudjuk löni időben? – célzott az útban lévő cirkálóra Rea.

– Nem – ingatta a fejét kissé letörten a tiszt.

– Akkor menjünk át rajtuk!

Eleinte senki sem akarta megérteni a parancsot, viszont azt megértették, hogy vagy eltakarítják az útból azt a Liberty cirkálót, vagy meghalnak – tehát belátták, hogy mindenképpen engedelmessé kell lenniük. Mint az már sejthető volt, az ellenséges hajó töretlenül tartotta a helyét, és azért az Arakangel kénytelen volt szó szerint átgázolni rajta. A tizenkilenc-ezer méretes titán orra egyszerűen keresztülhasított a mon calamari cirkálón, ám ez sokba került. A szuper csillagromboló pajzsai leváltak, az orr-része roppant lángfellegektől vált felejtethetlenné.

Rea és a legénysége egy ilyen állapotban lévő hajón kényszerült belépni a Hiperűrbe. De legalább sikerrel jártak.

Ilyen körülmények közt egy hajó sem húzhatja valami sokáig, ezért értelemszerűen az Arkangel a lehető leghamarabb kilépett fény feletti meghajtásból. Egy, a jelenlétüket köztudottan elrejtő, borostyánszínű csillagködben húzódtak meg, amíg nem sikerül hosszú távú utazásra is alkalmassá tenni a hajót.

Mindez időt adott az úrnőnek arra, hogy kihallgassa a szabotórt. Már jócskán beértek a káprázatos kozmikus porhalmazba, amikor Rea bemerészkedett az alacsonynövésű, azonban mégis tiszteletet parancsoló izomzattal rendelkező férfinek összerendezett kihallgatóterembe. Azt a látszatot keltette, hogy egyedül volt, holott négy rohamosztagos őrizte őt a távolból – minek az a sok-sok ember, ha nem ugráltathatja őket?

– Szóval, te lennél az – kezdte tegezni a félszemű alak. – A galaxis örököse...

– A látszat néha csal – szögezte le a fiatal togruta. – Okkal vagyok az, aki.

– Fiatal, okos, talpraesett, megfontolt, és egyre tapasztaltabb, sőt mi több: csinos – kezdett bele valamiféle gyors karakterkiismerésbe a szabotőr. – Jó emberismerő vagyok, éppen ezért tudtam olyan sokáig rejtve maradni. Én sem vagyok itt véletlenül.

– De most mégis nyakoncsíptünk – tette keresztbe a karját Ti'von. Látszott rajta, hogy kezdi elveszíteni a türelmét. – Ki vele: ki vagy és miért küldtek ide!

– Sence, nincs második nevem. Most bizonyára azt várod, hogy én ellenálljak, és neked erőszakkal kelljen kihúznod belőlem azt, amit tudok. Azonban én mindent önként meg fogok osztani veletek. Úgy bizony, önként fogattam el magam.

– Miért? – vágta rá a fiatal.

Sence helyezkedett egy kicsit a székén (elég kényelmetlen volt ott neki, mert hátrabilincseltek a kezét), aztán közelebb hajolt az úrnőhöz.

– Mert már eljött az idő – hangzott a sejtelmes kijelentés.

– Gondolom, akkor azt is örömmel megosztod, hogy mihez? Kik vagytok és mire készültök? – ment bele akaratlanul is a kém játékába Rea.

– Mi vagyunk a káosz haragja, a halálotok hírvivői – mondta pókerarccal.

– Igen, persze... – ingatta a lány szkeptikusan a fejét. – Honnan vannak azok a hajók?

– Nekünk csak egy hajónk van, a Hephaistos. Tudod, az a nagy szürke, ami a múltkor elhúzott a fejed fölött. Akkor majdnem elkaptunk, kár, hogy ez nem sikerült –

csak ekkor kezdte észrevenni, hogy az úrnő szemmel láthatóan nem ért valamit. – Ja, hogy te azt hitted, engem a felkelők küldtek! – nevetett fel egyszer csak. – Nem, velük csak úgymond, barátian tartjuk a kapcsolatot.

– Mit tudsz róluk? – jött a már várható kérdés.

– Nem sokat, én csak egy hírvivő vagyok, azt tudom, amit át kell adnom neked. Ők amolyan szabadságharcosok, a régi rendszer hívei. Olyannyira kétségbeesettek, hogy még velünk is képesek voltak szövetséget kötni, holott nem igazán egyeznek a céljaink. Viszont, elterelésnek megteszik. A Jedik mindig is jók voltak ebben.

– Jedik? – kerekedtek ki Rea szemei egy pillanatra.

– Mit hittél? Kiknek kell ez az egész cirkusz? Azt hittétek, ők olyan könnyen meg fogják adni magukat? Sokan csatlakoztak a felkelőkhöz, olyanok is, akikről nem is gondolnád – folytatta a kegyetlen játékát Sence.

– Hazudsz. Ez a felkelés még nem lehet ennyire kiterjedt. *Azt tudnánk.*

– Hát jó, nem kell hinned nekem. Pedig én igazat mondok.

– Miért mondanál? Te csak egy kém vagy, csak profitálsz a félrevezetésekből.

– Tévedsz – szögezte le Sence. – Mint azt már korábban is mondtam, én egy szóvivő vagyok, a célom az, hogy a megfelelő időben és helyen átadjam neked, amit eladtak nekem. És ez a helyzet tökéletes, épp amiatt próbáltam szabotálni a hajót. Ennek köszönhetően, az Arkangel of Destruction súlyosan megsérült, és kénytelen volt egy csillagködbe menekülni a felkelők elől. Egy olyan helyre, ami elrejt titeket ugyan, azonban nem lehet kommunikálni onnan. Tökéletes.

– Mégis mihez?! – vágott egyet az asztalra Rea.

– Sajnálom – felelte a férfi. – Tényleg, őszintén sajnálom az egészet...

– Micsodát?! – ordította a képébe. Betelt nála a pohár.

– Ebben a pillanatban a vezérünk, a titokzatos Darth Shadow tanítványa, Darth Lizara, éppen azon ügyködik, hogy megölje a mesteredet. A terve biztosan működni fog, az egyetlen módja annak, hogy megmentsd Travist, az, ha figyelmezteted. Liz miatt nem elszel képes az Erőn át figyelmeztetned, és az Arkangel az egyetlen rendelkezésedre álló hajó, ami üzeni tud a Fővárosba. Kár volt mindent kieresztened a hangárból, ami csak repül, és anélkül elmenned, hogy bármelyik is vissza tudott volna térni. Így most se komp, se semmi... csak az Arkangel. Szóval, két lehetőség van: szólsz, ezzel megmentve a mesteredet, de te magadat halálra ítéled, hála a felkelőknek, vagy hallgatsz, mint a sír, és megéled a holnapot. Ne feledd, ha Travis meghal, akkor ugyan a tiéd lesz a galaxis, ám a többiek mindenképpen meg fognak ölni érte, és aztán egymással is le fognak majd számolni. Ezzel tökéletes körülményeket teremtve arra, hogy átvegyük a hatalmat...

Ekkor Rea akkorát lökött rajta az Erővel, hogy a férfi háta is beletört a fallal való nem túl finom ütközésbe (no meg a szék is ott volt). A hatalmas robajnak köszönhetően a rohamosztagosok egyként rohamoztak be a helyiségbe. Amikor beértek, Rea a haldokló férfi felett ál, ki csak ennyit mondott, mielőtt elhagyta volna az élet:

– Minden egy nagy hazugság...

Nem sokkal később, a Császári palotában:

Travis külön kis trónterme ismét a megszokott látszatot keltette. Twi'lek szolgálától kezdve az őt megfigyelő szenátorokon át, azon a két szem őrző-védő sithig minden jelen volt, aminek csak jelen kellett lennie. A Sötét nagyúr nyugodtan, csöndesen üldögélt, látszólag nem akart mást, csak némán egyhelyben létezni.

Mindig az ilyen végtelenül megszokott pillanatokban esnek meg az igazán váratlan történések. A Nagyúr mellett álldogáló dathomiri sithek egyszer csak tekintgetni kezdtek – ők már éreztek valamit. Amikor a kardjukhoz kaptak a magas, vékony, szürkés bőrű nők, akkor már teljesen biztosak voltak benne, hogy rövidesen a kénköves pokol is rájuk fog szabadulni. Ebben nem tévedtek, azonban mégis elkéstek – a merénylő éppen akkor nyomta meg azt a bizonyos gombot, amikor aktiválhatták volna a fényszablyáikat.

A gondosan elhelyezett töltetek robbanását rettenetes robaj, hatalmas forróság s rettenetes lángnyelvek szegélyezték. A borzalmas eseménysorok végén semmi más nem maradt a trónteremben, csak összeégett holttestek, apró lángnyelvecskék, valamint mindent betakaró törmelékdarabok. Egyszer csak egy kéz tűnt elő a tűzforró duracéldarabok között, Travis hamar kikászálódott a neki szánt sírhelyből.

A ruhája javarészt leégett vagy leszakadozott róla, a bőrét sötét korom fedte, azonban nem látszott rajta komoly sérülés. Pillanatok alatt a kezébe vette a fénykardját, aztán dühödt fenevad módjára fordult jobbra-balra a romos helyiségben.

– Mutasd magad! – rivallt rá a merénylőre.

Ekkor kacagás hallatszott a szemközi folyosóról. A Nagyúr érezte az erőben, hogy ott már mindenkit megöltek, egyedül a gyilkosuk maradt a színen. Darth Lizara széles mosollyal az arcán járult a tiszteletbeli apja színe elé.

– Megcsináltam – jelentette ki végtelen önelégültséggel.

– Ostoba – vágta rá Travis. – Amíg én itt vagyok, semmit sem értél el.

– Ezen segíthetünk – aktiválta a fénykardját Liz. – Apa és lánya, csak mi ketten. Ha tudnád, hogy mennyit vártam erre a pillanatra! – mosolyodott el akaratlanul is. A sárga szeméin egyszerre látott az öröm, a csodálat és az elégedettség.

– Te nem vagy a lányom – szögezte le Travis.

– Valóban nem, de te mégis úgy intézted, hogy annak érezzem magam. Minden amit tettél értem csak magadért volt. Átvertél, bántottál, megaláztál, aztán felhasználáltál, és végül még arra sem voltál képes, hogy megments.

– Szóval ezért csinálod? Meg akarod mutatni az apunak, hogy milyen okos lány lettél?

– Mert élvezem... Tudod, egy csomó érdekes dolog kerekedett ki ebből. Nem hittem volna, hogy ilyen intenzív lesz az egész, és ez a sok váratlan történés! Ott van például Rea, az a kis kurva, akit magadhoz hívogattál. Képzeld el: miután választás elé állítottuk közted és a saját élete közt, kivezette a hajóját a csillagködéből, és minden csatornán figyelmeztetni kezdett téged! – mondta szinte már csodálattal a szívében. – De a Hephaisztos ott volt, apu, pont úgy, ahogy elterveztem. Elfogta az adást, és

most... Mostanra már ő is a mienk! Alig várom, hogy lássam őt a cellájában! A császár és az örökös egyszerre, el sem hiszem, hogy ilyen szerencsés lehetek!

– Jól kigondoltad, ezt el kell ismernem – adta meg neki ezt a kis morzsát Travis.

– A Mester olyan büszke lesz rám! – folytatta csodálattal Liz.

– Csak akkor, ha elbánsz velem – folytatta a férfi.

– Óh, az már igazán nem lesz nehéz – kacagott a lány. – Elvégre, te nem árthatsz a saját lányodnak, azt tiltják az elveid, nem emlékszel? Hogy is bánthatnál annyi idő után, amit együtt töltöttünk? Az első szavam, mikor megtanultam járni és beszélni... a gyerekkori évek, a tanításom, amikor beteg lettem, és már szinte imádkoztál az Erőhöz, hogy jobban legyek. Te túl nemes lélek vagy ahhoz, hogy árts valakinek, akihez ennyi kedves emlék fűz...